

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς, παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . ὁρ. 7.—

Ἑτησία φρ. χρ. 8.—

Ἑξάμηνος . . . " 4.—

Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος . . . " 2.15

Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β. — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 47

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀγλαΐα ἔρριπτεν ἐναγώνια βλέμματα εἰς μίαν θέσιν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἡ θέσις τοῦ ἀπολωλότος υἱοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἔμεινε κενὴ ἐπίσης.

— "Ἄν ἐπήγαινα νὰ φωνάξω τὴν Ἀσπασίαν ; — ἐτόλμησε τέλος νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα της.

Ὁ κ. Πεντεπῆς ἐστήριξε τὸ ποτηρί του, τὸ ὁποῖον ἦτο γεμάτο μὲ μισόξυνο κρασί, ἐσκούπισε μὲ ἐπισημότητα τὰ μουστάκια του καὶ τὰ γένεια του, καὶ εἶπε :

— Πήγαινε νὰ τὴν φωνάξῃς σου το ἐπιτρέπω.

Ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς Ἀγλαΐας εἰς τὸν διάδρομον, καὶ ἔπειτα ἡ ἀπάντησις τῆς Ἀσπασίας :

— Μιὰ στιγμή, σιάνω τὰ μαλλιά μου.

— Σιάνει τὰ μαλλιά της, ἐπανελάβε μειδιῶν ὁ κ. Πεντεπῆς· πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ τὰ τελειώσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι, Θεοδώρα ;

Ἡ κυρία Θεοδώρα δὲν ἀπήντησεν οὔτε μὲ τὸ νεῦμα οὔτε μὲ τὸ στόμα. Ἐκύτταζε τὸ βάθος τοῦ πιάτου της, καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ἔβλεπε ἕνα ράγισμα νωπὸν ἀκόμῃ. "Ἄν ἡ περίστασις ἦτο διαφοροετική, ἡ Ἀσημίνα, ἡ μία καὶ μόνη ὑπηρετρία τοῦ σπιτιοῦ, θά ἐτραβοῦσε τῶν παθῶν της τὴν τάραχον Ἀλλὰ σήμερον δὲν ἤμποροῦσε νὰ γίνη λόγος παρὰ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἀριστείδου της. Καὶ ἡ κυρία Πεντεπῆ, μὲ τὴν ἀπελπισίαν της, ἐσκέπτετο μὴπως τὸν ἐσκότωσε κανένα αὐτοκίνητον, μὴπως τὸν ἔκοψεν ὁ τροχιδρόμος, μὴπως τὸν ἐσκότωσε κανένα « κάρρον

ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαυνόν», ὅπως γράφουν αἱ ἐφημερίδες, μὴπως τὸν ἐπίασαν εἰς καμμίαν διαδήλωσιν, μὴπως τὸν ἐδολοφόνησε κανένας κακὸς συμμαθητῆς του, ἢ μὴπως ἐπῆγε κ' ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ αἶτωμα τοῦ Παρθενῶνος διότι ἐπῆρε ὁ εἰς τὰ Λατινικά...

Εἶχεν ἀφήσῃ ἄθικτον τὸ βραστό της καὶ ἦτο διατεθειμένη νὰ μὴν ἐγγίσῃ

Ἐξεδίπλωσε τὴν πετσέταν της μὲ χαιρονομίαν χαριτωμένην.

— "Ἀχ! καλέ μου μαμπα... ἄχ! ἀγαπητὴ μου μαμμά, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Τὰ μαλλιά μου δὲν στέκονται! Δὲν ἐννοοῦν νὰ κατσαρωθοῦν, τὰ εὐλογημένα! Ἐκαμα ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, ὡς ποῦ νὰ κάμω μία μποῦκλα! "Ἀ! μὰ εἶνε ἀνυπόφορα!

Καὶ ἐφίλησε τὸν παρακαθήμενόν της, τὸν μικρὸν Ἀριστόδημον, ἐνῶ συγχρόνως ἔβαλε (κανεῖς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸ διατί) κατὶ χάχανα, ποῦ ἐχάλασεν ὁ κόσμος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Βραχεῖα παρέμβαις διὰ τὴν δεσποινίδα Ἀσπασίαν Πεντεπῆ.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία Πεντεπῆ ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν ἡ ἀδελφὴ της Ἀγλαΐα δεκαοκτώ ἡ Μαριάνθη δεκαπέντε, ὁ Ἀριστείδης δεκατριῶν καὶ ὁ μικρὸς Ἀριστόδημος δέκα.

Ὁ πρωτότοκος υἱός, ὁ Ἀριστογείτων, ἡλικίας εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, δὲν ἔμεινε μαζὶ μὲ τοὺς γοεῖς του. Ἦτο ζωγράφος, σχεδιαστῆς, ξυλογράφος, χαλκογράφος, τσιγκογράφος, ὀλίγον τι γλύπτης καὶ ἐν ἀνάγκῃ μηχανικός καὶ ἀρχιτέκτων, εἶχε δὲ τὸ ἐργαστήριόν του ἐξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, μετὰ ξὺ Γαργαρέττας καὶ Καλλιθέας.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἡ δέξα τοῦ ἀρσενικοῦ μέρους τῆς οἰκογενείας Πεντεπῆ.

Ἡ ἀδελφὴ της Ἀσπασία ἦτο ἡ θηλυκὴ δέξα της. Εἶχε καὶ αὐτὴ μάθη ὁ-

«Εἰσῆλθεν ἡ Ἀσπασία, μὲ τὸ καναρί φῶρεμά της.» (Σελ. 369, στήλ. β'.)

οὔτε τὲς τηγανητὲς πατάτες της, ὅταν, σὰν ἀνεμοστρόβιλος, εἰσῆλθεν ἡ Ἀσπασία, μὲ τὸ καναρί φῶρεμά της, ἀλλὰ μὲ ἕνα κόσσον τόσο ὑψηλὸν καὶ ἀλλόκοτον τὴν θεῶν, ὥστε ἀπὸ αὐτὸν εὐκόλῳ ἦτο νὰ καταλάβετε τὴν αἰτίαν τῆς ἀργοπορίας της.

πως όλα τα κορίτσια, γραμματική, ορθογραφία, αριθμητική και γεωγραφία, αλλά είχε κατορθώσει να τα λησμονήσει όλα, και μάλιστα πολύ γρηγορότερα από όσους τα περισσότερα αγόρια λησμονούν την αλγεβρα και την τριγωνομετρία. Είς ηλικία δεκαέξι ετών έγραφε ορθογραφικώς επάνω-κάτω εις τα δεκαεπτά είχε καταργήσει την δασείαν και την περιπωμένην εις τα δεκαοκτώ είχε εξοστρακίσει πλείστας διφθόγγους, το η και το υ, και τα έγγραφον όλα με ι' και εις τα δεκαεννέα έκαμνε τόσα ορθογραφικά λάθη, όσα κάμνουν όλοι μαζί οι γράφοντες εις την Ελλάδα, από Ληξούρι, και τους άλλους τόπους — όπως έλεγεν ο μακαρίτης Λασκαράτος.

Είς αντίστασιμα όμως αυτής της ελπίσεως είχε κάμη μεγίστας προόδους εις τα ζητήματα του στολισμού και του καλλωπισμού: αυτή έκαμνε τα καπέλλα της Μαριάνθης, τα φουστάνια της Άγλαίας και τες πόλκες της κυρίας Πεντεπής. Σοβό έπαινε ένα καλή καστόρι, που δεν άπο το κατεδέχτο ούτε ο τελευταίος κουρελιάρης του δρόμου, και με μία γροθιά απ' έδω, μία τσιμπιά απ' εκεί, το μετεμόρφονεν εις καπελλίνο πρώτης τάξεως, καλλίτερα και από την καλλίτερη καπελλού. Έπιανε μέσα στα ευκίνητα δάκτυλά της την δαντέλλαν των 20 λεπτών ο πήχυς, και σού την διώρθωνε με τόσην επιτηδειότητα, ώστε θά την έλεγες ισπανικήν δαντέλλαν ή κμπούρι εκατόν ετών. Τέλος, με κουρέλια μεταξωτά, με χαρτόνι, με λάστιχα και με σπάγον, κατάρθωνε να προσφέρει εις τον πατέρα της, ως δώρον της Πρωτοχρονιάς, μίαν γραβάταν σχήματος πλουτόν, τόσον ώραιαν και μεγαλοπρεπή, ώστε ο καίμενος ο κ. Παντεπής δεν κατάρθωνε ν' ανακαλύψη αρκετάς «επισήμους ημέρας» διά να την φορή. Την εκύτταζεν ένιοτε τας Κυριακάς, και εδάκρυζεν από ευχαρίστησιν.

Και ιδού διατί ή δεσποινίς Άσπασία Πεντεπής είχε το δικαίωμα να έρχεται έξώρας εις το τραπεζί, να φορή ιδιότροπα φουστάνια, να κτενίζεται όπως της κατέβαινε και να χαλά τον κόσμο από τα χάχανα, ενώ ή μητέρα της, αντί να καταπίνη το φαγητόν της, κατέπινε τα πικρά της δάκρυα.

Η δεσποινίς Άσπασία ήτο νεράιδα και μάγισσα εις τα χειροτεχνήματα, γνωρίζετε δε πολύ καλά ότι αι μάγισσες και αι νεράιδες έχουν το προνόμιον να περιγελούν τους κοινούς θνητούς. Και ή δεσποινίς Άσπασία δεν έξεχνούσε τα προνόμιά της, σάς βεβαιώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Όπου το δράμα εξακολουθεί.

Όταν απέφαζαν, επέρασαν όλοι εις

την αίθουσαν της υποδοχής. Ο κ. Πεντεπής εκύτταζε το ώρολόγι του.

— Μία παρά δέκα... Αυτός ο άθλιος, ο Άριστείδης, ώρισμένως υπερβαίνει τα όρια της ύπομονής μας. Τρέχω εις το Λύκειον να μάθω αν έπηγε σήμερον το πρωί, και θά επιτρέψω να σας ανακοινώσω, ότι μάθω, πριν μεταβώ εις την ύπηρεσίαν μου.

— Ευχαριστώ, Άριστοτέλη μου, ευχαριστώ, είπε με φωνήν, όχι πλέον ένπνεύσαν, αλλά ξεψυχισμένην ή κυρία Πεντεπής.

— Πάρε, εξηκολούθησεν ο πατέρας, εξάγων από την έσωτερικήν τσέπην της ρεδιγκότας του ένα τετράδιον. Πάρε να διαβάσης, ως που να γυρίσω, τον Έλεγχον της προόδου και διαγωγής του. Θα ίδής πόσον εύχοριστημένοι είναι οι καθηγηταί του από τον γούκα μας!

— Ά! αλήθεια; είπεν ή κυρία Πεντεπής, με κάποιαν δυσπιστίαν.

— Ά! ναι... ναι... Θα το 'δής, θά το 'δής!

Και ο κ. Πεντεπής εξήλθεν από την οικίαν του.

— Διάβάσε μου, Άγλαία, τους βαθμούς του...

Η Άγλαία ήνοιξε το τετράδιον και ανέγνωσε:

«Άριστείδης Πεντεπής, μαθητής της Β' γυμνασιακής τάξεως. Τριμηνιαίοι βαθμοί: Έλληνικά, 2, 2, 0. Παρατηρήσεις: Άξιολόγητος ή άμέλεια του μαθητού τούτου, άμιλλωμένη προς την άταξίαν του. Γραπτά 0, προφορικά 0, φιλομάθεια 0.

«Λατινικά, 2, 1, 0. Παρατηρήσεις: Ο μαθητής ούτος φαίνεται έχων αμετάτρεπτον απέχθειαν προς τας νεκράς γλώσσας.

«Μαθηματικά: 0, 0, 0. — Χωρίς παρατηρήσεις...

«Ιστορία: 2, 4, 3. — Άμελέτητος, άτακτος και προπέτης. Έσχε την αυθάδειαν να διαβεβαιώση, έν πλήρει παραδόσει, ότι είναι ο πρώτος ιστορικός του κόσμου, διότι καθ' εκάστην ή μητέρα του τω λέγει ότι «της κάμνει... ιστορίες!»

Η Μαριάνθη δεν κατάρθωνε να κρατήσει τα γέλια. Η κυρία Πεντεπής της έροψε βλέμμα έμπλεον άγανακτήσεως.

Η Άγλαία εξηκολούθησε:

«Γαλλικά: Βαθμοί, τίποτε... Παρατηρήσεις: Δεν ήλθεν ούδ' άπαξ εις το μάθημα.

«Γυμναστική: Διαγωγή 6, άσκήσεις 9. Παρατηρήσεις: Επιδίδει εις την γυμναστικήν, άλλ' ιδίως όπου άπαιτούνται μόνον πόδες και διόλου βραχιόνες.

— Ά! είπεν ή κυρία Πεντεπής με στεναγμόν ανακοφίσεως. Να επί τέλους και καλοί βαθμοί. Δεν έννοώ όμως γιατί ο καθηγητής λέγει ότι δεν του χρει-

άζονται βραχιόνες, του παιδιού μου. Το ήθελε κουτσοχέρικο; Τι λές, Μαριάνθη; Η Μαριάνθη, αντί απαντήσεως, έξυσε την πλάτην της, όπου φαίνεται είχαν άφιση τα ίχνη της δυνάμεως των οι βραχιόνες του κυρίου Άριστείδη.

— Έξηκολούθησε, Άγλαία! διέταξεν ή κυρία Πεντεπής.

— «Γενική παρατήρησις της Διευθύνσεως: Συνεπεία των παρατεινομένων άταξιών και άτασθαλιών του και της ισχυρογνώμονος άμελείας του, ο Άριστείδης Πεντεπής χαρακτηρίζεται έσχατος των μαθητών της τάξεώς του. Ο σύλλογος των καθηγητών, προταθείσης της αποβολής του, απέφηνετο όπως ανακληθής αυτή επί τρίμηνον έως ότου εκλείψη πάσα έλπίς προς επανόρθωσιν του...»

Μετά την ανάγνωσιν της απειλητικής ταύτης σημειώσεως, φοβερά σιγή έδάσλειυσεν έντός της αίθούσης. Η κυρία Πεντεπής απέμαξε μερικά νέα δάκρυα, συλλογίζομένη ότι οι κύριοι καθηγηταί είναι οι άδικώτεροι των θνητών ανθρώπων και ότι όλοι οι μεγάλοι άνδρες, των οποίων τα όνόματα δοξάζει ή ιστορία, έπαιρναν μηδενικά εις το σχολείον. Η Άσπασία, με την μύτην της κολλημένην εις τον καθρέπτην, έσυλλογίζετο ότι λιγάκι φριζάρισμα εις τα δεξιά της μπουκίας της θά έκαμνε περισσότεραν φιοροῦραν. Η Μαριάνθη έσυλλογίζετο μελαγχολικώτατα το μάθημα της φυσικής εις το όποιον θά έδιδεν εξετάσεις. Και τέλος ή Άγλαία είχε διάθωσιν να κοιμηθής...

— Άχ! Χρστέ μου! εφώναζεν έξαφνα ή κυρία Πεντεπής έρχεται ο πατέρας!... Και είμαι βεβαία πως είναι μόνος!

Και, αφού εξεστόμισε τους προφητικούς τούτους λόγους, ή κυρία Πεντεπής έτοποθέτησε τα δύο χέρια της πρό των οφθαλμών της, διά να μήν ιδούν το φρικώδες θέαμα.

Ο κ. Πεντεπής εισήλθε. Και ήτο μόνος!

(Έπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΑΠΟ 1ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

— άρχομένου του 28ου έτους —

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Έσωτερικού:

Έτησία	δρ. 8.—	Έτησία	φρ. χρ. 10.—
Έξάμηνος	4,50	Έξάμηνος	5,50
Τρίμηνος	2,50	Τρίμηνος	3,—
Τό φύλλον.	—,20	Τό φύλλον	—,20
Φύλ. προηγ. έτών	—,25	Φύλ. προηγ. έτών	—,25

Ίδε Άλληλογραφίαν φύλλον 43.

ΤΑ ΚΟΤΣΥΦΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΣΤΑΘΗ

— Ω! Ζωή μου! κύττα τί ώραίες φράουλες! Και είναι... ένα σωρό! Να πάμε να κόψουμε; τί λές;

Αυτήν την έρώτησιν έκαμνεν ο Δήμος, από την κορυφήν του χαμηλού τοίχου, όπου ήτο σκαλωμένος.

— Ναί, βοήθησέ με λοιπόν να άνεβώ κ' εγώ στον τοίχο! είπε με προθυμίαν ή Ζωή. — Μά... κάνει να πάμε;

— Βεβαία και κάνει... Ο γείτονας μας το είπε της μαμμιάς. Είπε πως αι φράουλες θά χαλάσουν, τόσον καιρό που θά λείψη ο Ίδιος, και πως αν ήθελε, να κόψη ή μαμμά όσες θέλει.

Και ο Δήμος έβοήθησε την αδελφούλαν του να σκαλώση εις τον τοίχον. Από εκεί έπήδησαν εις τον διπλανόν κήπον, και ο τρύγος ήρχισε...

— Κύττα τί εύμορφες που είναι! και τί γλυκιές! εφώναζεν ο Δήμος, καθώς έκοβε από το αύλακι, κ' έγέμισε το ροδαλό στοματάκι του με φράουλες.

Έκοβαν κ' έτρωγαν με αρκετήν όρεξιν, και τα δύο αδελφάκια.

— Είρεις, Ζωή, είπεν έξαφνα ο Δήμος; ήρθε, λές, ένας γέρος κύριος κ' έκάθησε σ' αυτό το σπίτι, και τον λένε, λές, Κηπουρό.

— Ω! τρομάρα μου! να τος! έρχεται κι' όλας! εφώναζεν ή Ζωή. Είδες, πού σου έλεγα πως δεν κάνει να μπουμε έδω μέσα; Πάμε να φύγουμε! Δεν ξέρεις πως ροδαίμα!

Έτρεξαν και τα δύο, κ' εκρύφθησαν πίσω από κάτι δενδράκια, ενώ ο κύρ Στάθης έπλησίασε κ' εκύτταζε το αύλακι του, όπου ήσαν φυτευμένες αι φράουλες.

— Ά! μά αυτά τα καταραμένα τα κοτσύφια κοντεύουν να μου τες φάνε όλες! εφώναζε. Δεν υποφέρουνται πιά! Πρέπει επί τέλους να πάρω το τουφέκι μου, και να τα σκοτώσω, αυτά τα κλέφτικα πουλιά.

Και εξεκίνησε βιαστικός και γρήγορος προς το σπίτι.

Τρομαγμένα και σαστισμένα τα δύο αδελφάκια, έσκαρφάλωσαν πάλιν στον τοίχον των, κ' έτρεξαν να κρυφθούν, λαχανιασμένα, εις την άγκαλιά της μητέρας των.

— Τί τρέχει, πουλάκια μου; είπεν ή μητέρα, τί σας συνέβη;

— Θέλει να μας σκοτώση! είπε με θρήνους και δάκρυα ή Ζωή. Θαρρεί πως είμαστε κοτσύφια!

— Γιατί, λές, εφάγαμε όλες τες φράουλες! είπε και ο Δήμος. Μά, έσείς δεν μας είπατε, πως μπορούσαμε να φάμε;... Δεν θά τον αφήσετε να μας σκοτώση, δεν είν' έτσι, μητέρα;

Η μητέρα εκύτταζε με πολλήν απορίαν τα παιδάκια της, αλλά αυτά επί

τέλους την έκαμνεν να έννοήση τί συνέβη, και τότε εκείνη τοίς εξήγησε τί έτρεχε:

— Δεν εκατοικούσε κανένας στο διπλανό σπίτι, όταν σάς το είπα τώρα όμως ήλθεν ο κύρ Στάθης, και δεν πρέπει να ξαναπάτε. Νομίζω ότι το καλύτερον είναι να έλθετε τώρα μαζί μου και να τού το πής ότι δεν τον έγνωρίζατε και ότι λυπείσθε πολύ και δεν θά το ξανακάμετε. Έλάτε, πάμε... τώρα εκατάλαβα γιατί εθύμωσε.

Κρατούμενα σφικτά από τα χέρια της μαμμιάς, έπηγαν πάλιν τα δύο αδελφάκια προς τον διπλανόν κήπον, και ή μαμμά τα έβοήθησε να εξηγηθούν εις τον κύρ Στάθην.

Από την ημέραν εκείνην, ο Δήμος και ή Ζωή έγιναν άκριοι φίλοι με τον κύρ Στάθην, ο όποιος πολύ συχνά τους εφίλευε με ώραία φρούτα και ώραίτερα άνθη από τον κήπον του.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α.Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Κ'.

Ο χορός εξακολουθεί. Ο Κουκουμπιμπής επιτέλους κουράζεται και κάθεται κάτω, λαχανιασμένος αλλά και γελαστός.

Γότε και ο Έλεφας διαλύεται, χαλιέται, γίνεται τρία κομμάτια: Το ένα κομμάτι είναι το κεφάλι, το άλλο κομμάτι είναι τα πινά πόδια, και το άλλο τα έμπροσθινά. Άλλά κάθε ζευγάρι πόδια έλεφαντινά, είναι και από ένας άνθρωπος!

Μάλιστα! Μέσα από τον πρώην Έλεφαντα βγαίνουν δύο άνθρωποι. Και οι άνθρωποι αυτοί είναι οι δύο λευκοί σχοινοβάται. Και γονατίζουν έμπροστά εις τον Βασιλέα — σαν άνθρωποι αυτή τη φορά, — και τον παρακαλούν να τους συγχωρήσει για τη φάρσα που του έπαιξαν, για την κατεργαρία, για την άπάτη...

— Συγχωρέσε μας. Μεγαλειότατε, του λένε, και δεν θά το ξανακάμουμε!

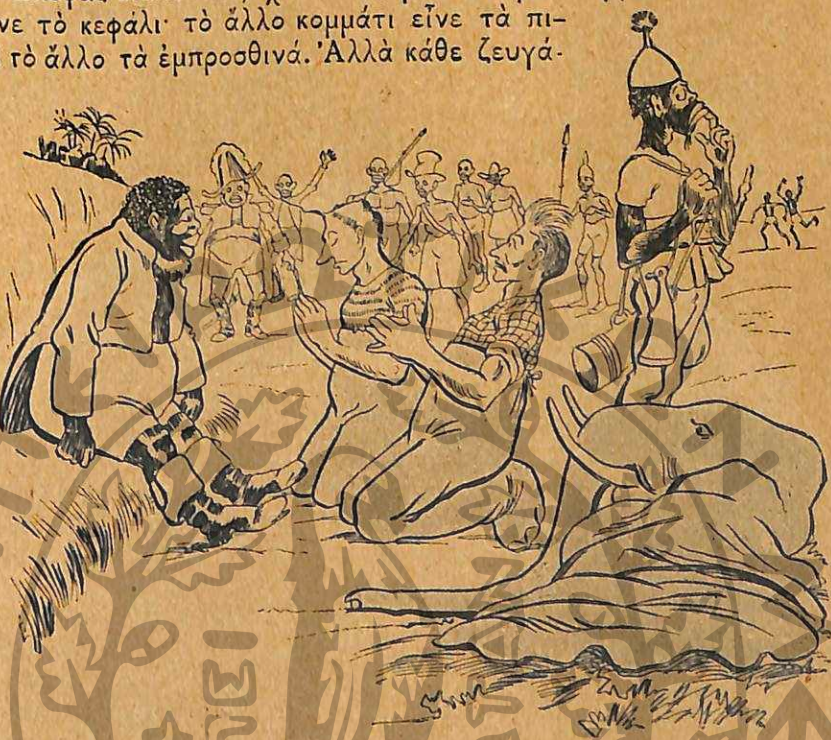
Ο Κουκουμπιμπής μιλά...

Ο Άρχικυνηγός, συνένοχος σ' αυτή την κατεργαρία, πατεί επάνω σε καρφιά και 'ς αναμμένα κάρβουνα. Με άλλους λόγους έχει άνηυσία μαύρη και φοβερή. Τί θά πη ο Βασιλεύς; Πως θά πάρη το πράγμα; Θα θυμώσει, ή θά τους συγχωρήσει;

Να ιδούμε!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια.)

Είχε διαδοθῇ εἰς τὴν Αἴλλην ὅτι ὁ διάσημος ἐκεῖνος συγγραφεὺς εἶχε τὸν δάκτυλόν του ἐκεῖ, καὶ ἀμέσως αἱ θέσεις ὑπερετιμήθησαν εἰς τὸ τριπλάσιον. Ἡ Μαργαρώ ἦτο πάλιν εἰς τὰ μεγαλεῖά της.

— Τί κάνεις λοιπὸν αὐτοῦ, Μαργαριταροῦλά μου; τῆς εἶπεν ὁ νέος της νοννός, ὅταν τὴν εἶδεν ἔξαφνα νὰ φυλλομετρᾷ μὲ πολλὴν προσοχὴν ἓν βιβλίον μὲ εἰκόνας, ἀντὶ ν' ἀποστηθίσῃ τὸ μέρος της.

— Ὡς βλέπετε, σπουδάζω τὴν Σταχτομποῦτά μου!

Πραγματικῶς, μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Σταχτομποῦτας εἰς τὸ χέρι, ἐσπούδαζεν ὅλας τὰς στάσεις καὶ τὰς χειρονομίας καὶ τὰς κινήσεις που ταιριάζουν εἰς μίαν βαπτιστικὴν νεράϊδα, καὶ ἐφαντάζετο τί θαυμασίαν ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνε εἰς τὸ κοινόν, ὅταν θὰ ἔβγαινε, μέσα στὰ λουλούδια καὶ τὴν πρασινάδα, ἐπάνω στὴν σκηνήν.

— Ἡ καλὴ σκηνοθεσία εἶνε πολὺ καλὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ συγγραφεὺς, ἀλλὰ ἡ καλὴ μνήμη, εἶνε ἀκόμη χρησιμώτερον.

— Ὡ! ὅσο γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ ἔχετε καμμίαν ἀνησυχίαν, κύριε! ἅμα δὲν γνωρίζω κατὶ τι, λέγω μόνον μου ὅ,τι φαντασθῶ.

— Λοιπὸν ἡ πέννα τῆς Μαργαριτούλας ξεπερνᾷ τὴν πέννα τοῦ κόμητος Κ. ἡρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ νέος της φίλος.

Ἡ Μαργαρώ ἐνόησεν, ἐνοκκίνησε καὶ ἀπεκρίθη δειλὰ:

— Συγγρησάτέ με, κύριε! θὰ μάθω πολὺ καλά ἀπ' ἐξω τὴν πέννα σας.

Καὶ ἡ Μαργαρώ ἀμέσως ἐπικσε νὰ μάθῃ καλά τὸ μάθημά της.

Κάποτε ὅμως τῆς συνέβαινε πάλιν νὰ διακόπτεται, ἀλλὰ χωρὶς νὰ το θέλῃ.

— Δέν μου λές. Πετρογιάννη... ὦ! ὄχι... ἤθελα νὰ πῶ: «Χρυσὸ μου βασιλόπουλο». Ἀμα με παρουσιάσῃς στὴν Βασίλισσα, καθὼς θὰ με κρατῇς ἀπὸ τὸ χέρι, κ' ἐγὼ θὰ της κάμνω τὰς τρεῖς μου ὑποκλίσεις, θὰ με σφίγγῃς λιγάκι δυνατὰ γιὰ νὰ μὴν πέσω;... Ἐγὼ ἓνα φόβο μὴν τύχη καὶ μπλέξω στὴν μακρὰ οὐρὰ τοῦ φορέματός μου...

— Μεῖνε ἡσυχῇ, Μαργαρώ... δηλαδή: βασιλοπούλα μου! θὰ σὰς ὑποστηρίξω καλά μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μου!

— Ὡ! μὰ ξέρεις, ἅμα θὰ μου φέρῃς ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο περιδέραιον μὲ τὰ μαργαριτάρια καὶ τὸ κρεμάσθης στὸ λαιμό μου, κ' ἐγὼ σὲ ἰδῶ μ' ἐκεῖνα τὰ ὠραῖά σου βελουδένια ροῦχα, αἰσθάνομαι ἀπὸ τώρα, πῶς δὲν θὰ βαστάξω νὰ μὴ σ' ἀγκαλιάσω καὶ σε φιλήσω...

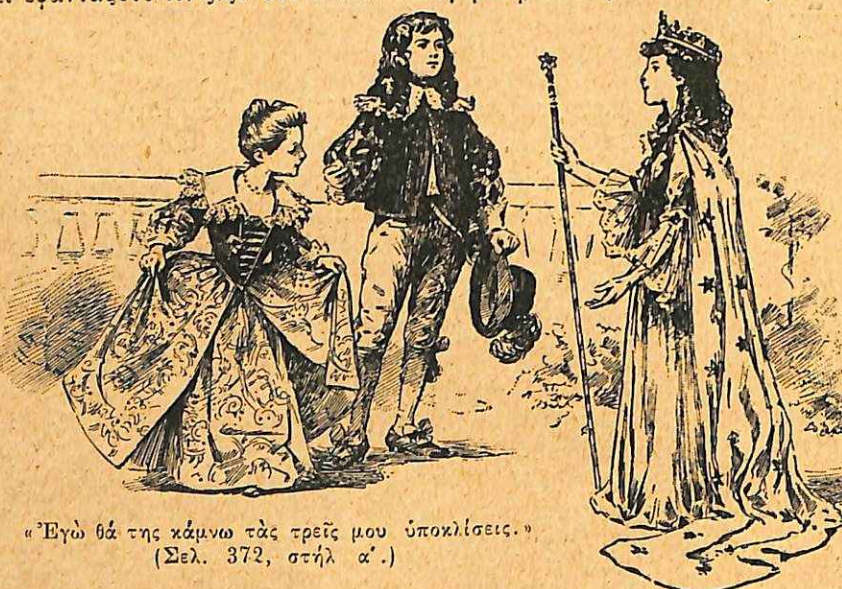
— Ὡ! σταθῇτε ἡσυχῇ, βασιλοπούλα μου, διότι ἐγὼ θὰ κλίνω τὸ γόνυ καὶ θὰ φιλήσω τὸ χερσάκι σας.

— Λοιπὸν! εἴμαστε καλότυχοι, Πετρογιάννη μου;...

— Καλότυχοι, σὰν βασιλόπουλα... ἀπῆντησεν ὁ ἀδελφός της.

Ἦλθεν ἡ ἐσπέρα τῆς παραστάσεως...

Ἡ ἐξέδρα ἦτο στολισμένη μὲ ἄνθη. Ἡ σκηνογραφία ἦτο ὠραιότατη. Κομψὰ ἐπιπλα καὶ πλούσια παραπετάσματα ἦσαν βαλμένα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν μὲ πολλὴν καλαισθησίαν. Αἱ στολαὶ τῶν ἡθοποιῶν ἦσαν ἀληθινὰ θαύματα. Ἀξίζε τον κόπον ν' ἀγοράσῃ κανεὶς εἰσι-

«Εγὼ θὰ της κάμνω τὰς τρεῖς μου ὑποκλίσεις.» (Σελ. 372, στήλ. α'.)

τήριον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἰδῇ αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ὅλα ἦσαν ἑτοιμα. Ὁ καθένας εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ αἴθουσα ἦτο γεμάτη, καὶ οἱ θεαταὶ δὲν ἐπερίμεναν παρὰ τοὺς τρεῖς κτύπους, οἱ ὁποῖοι εἰδοποιοῦν ὅτι ἀρχίζει ἡ παράστασις.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ ὑψωθῇ τελείως ἡ αὐλαία, ὅταν, μόλις ἐφάνησαν ἡ σκηνὴ τὸσον κομψὰ στολισμένη καὶ τὰ φορέματα τὸσον κατακαίνουργα καὶ λαμπρά, βοὴ θαυμασμοῦ καὶ καταπληξίως ἐσκορπίσθη εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν καὶ χειροκροτήματα ἐχαιρέτισαν τοὺς ἡθοποιούς.

— Πολὺ ὠραῖα! Τώρα πᾶς ἡ ἐπιτυχία εἶνε σωστή! ἐσκέφθη ἡ Μαργαρώ. Καὶ οἱ συνάδελφοί της τὸ ἴδιον ἐσκέπτοντο.

Ἡ ὑπόκρισις ἦτο τελεία ἐκεῖνο τὸ βράδυ: ἡ Μαργαρώ ἦτο βαπτιστικὴ καλὴ καὶ θελητικὴ ὁ Πετρογιάννης, βασιλόπουλο μὲ ὅλες τὰς χάρες ὁ Γέρος, πολὺ καλὸς «κακός» Παπποῦς ἡ

Γρατσιέλλα, ἀξιοπρεπὴς καὶ γλυκυτάτη «Νεράϊδα Νοννά». Καὶ ἡ Μιρέττα ἀκόμη κατώρθηκε νὰ ἐννοήσῃ πολὺ καλά τὸ μέρος τῆς σκύλας καὶ νὰ το παίξῃ περίφημα.

Ἐτελείονεν ἡ παράστασις, καὶ ἡ αὐλαία κατέβαινε, ὅταν ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν θεατῶν πολλαὶ φωναὶ ἠκούσθησαν: — Εὐγε! ὁ συγγραφεὺς!

Καὶ συγχρόνως ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐν συμφῶνῳ ἐπαναλαμβάνουν:

— Ὁ συγγραφεὺς! ὁ συγγραφεὺς! Αἱ φωναὶ φθάνουν ἕως τὰ παρασκήνια, ὅπου ὁ κύριος Κ. ἐκάθητο παράμερα.

— Κύριε κόμη, λέγει ἀμέσως ἡ Μαργαρώ, σὰς ζητοῦν.

— Ποῖον; ἐμένα;

— Μάλιστα... Ζητοῦν τὸν συγγραφέα, δὲν ἀκούτε;... Κοντεύουν νὰ σπάσουν τὸ πάτωμα.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, μεγάλη ὀχλοβοὴ ἠκούσθη, καὶ ὅλοι οἱ θεαταὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν τραγουδιὰ καὶ μὲ ρυθμόν:

— Ὁ συγγραφεὺς! ὁ συγγραφεὺς! θελοῦμε τὸν συγγραφέα!

— Τ' ἀκούτε; εἶπεν ἡ Μαργαρώ, εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ βγῇτε!

— Μὰ, κόρη μου, δὲν ζητοῦν ἐμένα, ἐγὼ τὸ ἔγραψα ἔτσι, γιὰ νὰ περάσω τὴν ὥρα μου. Ἐσὰς χειροκροτοῦν.

— Θέλομε τὸν συγγραφέα! ἤλθε πάλιν ἡ βοὴ τοῦ πλήθους.

Ἐπὶ τέλους ὁ συγγραφεὺς τὸ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ καὶ οἱ θεαταὶ εἶδαν τότε ἓνα τόσο δα κοριτσάκι, ποῦ ἐτραβοῦσε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ μὲ τὰ δύο του χεῖρα ἕναν κύριον ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, διὰ νὰ τον φέρῃ εἰς τὸ προσκήνιον, καὶ αὐτὸς ἤρχετο γελῶν μὲ τὴν καρδιά του. Καὶ πρὶν ξαναπέσῃ ἡ αὐλαία εἶδαν ἐκεῖνον τὸν «μεγάλον ἄνδρα» νὰ σηκῇ τὸ κοριτσάκι, ἐλαφρὸ σὰν πούπουλο, καὶ νὰ το παρουσιάξῃ ἀπὸ τὴν σκηνὴν πρὸς τοὺς θεατάς, οἱ ὁποῖοι ἠλάλαζαν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ ἐχειροκροτοῦσαν μανιωδῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ «ΙΑΙΟΚΤΗΤΑΙ»

— Ἀν' ἐμετροῦσαμε τὰ χρήματά μας, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μετὰ τὴν πρώτην παράστασιν τῆς «Βαπτιστικῆς τῆς Νεράϊδας», ὅταν ὅλοι συνήχθησαν εἰς τὴν σοφίταν τοῦ κ. Λεμπέν.

Καὶ ἔβαλεν εἰς παράταξιν ὅλα τὰ νομίσματα, — τὰς εἰσπράξεις τῶν τελευταίων παραστάσεων. Σχεδὸν δὲν ὑπῆρχε χαλκός, ἀλλὰ πολὺ περισσότερα ἀσημένια νομίσματα, καὶ μάλιστα πολλὰ χρυσά.

— Ὁκτακίσια τριαντατρία φράγκα καὶ πενήντα λεπτά! ἀνήγγειλεν ἡ Γρατσιέλλα, καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα εἶνε πληρωμένα.

— Ποῦ νὰ ἐξοδεύοις τόσα χρήματα! εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Πρέπει νὰ φροντίζωμεν καὶ διὰ τὸν καιρὸν τοῦ καθησιῦ, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Ἐσοδεύομεν τώρα! ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία μας πλησιάζει εἰς τὸ τέλος της.

— Ὁλη ἡ Αἴλλη μᾶς εἶδε καὶ μᾶς ἤκουσε. Καὶ μετὰ τὴν «Βαπτιστικὴν» τῆς Νεράϊδας θὰ χρειασθῇ νὰ φύγωμε...

— Γιατί νὰ φύγωμε; εἶπεν ἡ Μαργαρώ μὲ λυπημένον τόνον. Εἴμαστε τόσο καλά ἐδῶ! Καὶ ἔπειτα, ποῦ νὰ πᾶμε;

— Δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος. Εἶνε τόσα μέρη ἀκόμη.

— Ναί, ἀλλὰ λείπουν τὰ μέσα, εἶπεν ὁ γέρο-παπποῦς. Διὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ στάδιόν σας, παιδιά μου, σὰς χρειάζονται ὅλα τὰ σύνεργα: τὸ τροχόσπιτο, τὸ ἄλογο, καὶ τὰ λοιπὰ πράγματα... τοῦ θεάτρου...

Ἡ Γρατσιέλλα ἔμεινε σκεπτικὴ. Αἱ σκέψεις της ἐστρέφοντο πρὸς τὸ παρελθόν. Βεβαίως, εἰς τὴν Αἴλλην εἶχεν εὐρὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ μεγάλας συγκινήσεις. Ὅλοι, ἀπὸ τὸν μικρότερον ἕως τὸν μεγαλύτερον ἐφάνησαν δι' αὐτοὺς καλοί, σὰν Θεῖα Πρόνοια, καὶ ὁ κ. Λεμπέν, περισσότερο, παρὰ κάθε ἄλλος, τοὺς εἶχεν εὐκολύνῃ εἰς τὸν ἔργον των. Ἀλλὰ ἡ σοφίτα του, ὅσον φιλόξενος καὶ ἂν ἦτο, ὅμως δὲν ἦτο παρὰ προσωρινὸν κατάλυμα. Διὰ νὰ μὴ φανοῦν ἀδιάκριτοι, ἔπρεπε νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἀναχώρησιν των. Ἡ Γρατσιέλλα, ἐκτὸς τούτου, συνθησισμένη μὲ τὴν ζωὴν τοῦ υπαίθρου, δὲν εἶχεν ἐκεῖ ἀρκετὸν ἀέρα καὶ ὀρίζοντα. Διὰ νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανόν, ἔπρεπε ν' ἀναβαῖν ἐπάνω εἰς ἓνα ἐπιπλόν, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν ἔβλεπε παρὰ ἓνα κομμάτι τοῦ μεγάλο ἴσα μὲ ἓνα μικρὸ τραπέζον ἀνδύλο...

Τότε, μὲ τὴν φαντασίαν της, ἐξανάβλεπε τὴν παλῆά της τὴν καμαροῦλα, μὲ τοὺς τοίχους της τοὺς στολισμένους μὲ τὰ ἐνθύμιά της.

Κάθε πρωί, τὰ πουλάκια ἤρχοντο κ' ἐπρογεμάτιζαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου της, ὅπου ἐσκόρπιζεν ὀλίγην ψύχαν ἀπὸ τὸ ψωμί της. Καί, εἰς τὰ σκαλοπάτια, τὰ ὁποῖα ὠδηγοῦσαν εἰς τὸ τροχόσπιτο, κατακόκκινα γεράνια ἤνθιζαν τὸν μισὸν χρόνον.

Ἡ καμαροῦλα ἦτο βέβαια πολὺ ἀπλὴ καὶ πολὺ μικρὴ, ἀλλὰ ἦτο ἡ «δική» της καμαροῦλα. Ἐκεῖ μέσα, αὐτὴ ἦτο ἡ

νοικοκυρὰ καὶ κάθε πρᾶγμα ἦτο «πρᾶγμα» της. Καί, σκεπτομένη τὸ παρελθόν, ἐλπίζουσα εἰς τὸ μέλλον, ἡ Γρατσιέλλα ἀπεκοιμήθη, καὶ οἱ φίλοι της ἐπίσης.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, ἐν ᾧ ἡ Γρατσιέλλα ἦτο σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον της καὶ ἡ Μαργαρώ ἐσίδεον τὴν θεατρικὴν στολὴν της διὰ νὰ τὴν φρεσκάρῃ, ὅλοι δὲ ἐν γένει ἐκύτταζαν τὴν ἐργασίαν των, διὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὴν ἐσπερινὴν παράστασιν, ἥκουσαν ἓνα ἐλαφρὸν κτύπον εἰς τὴν θύραν.

Ὁ Γέρος ἐπήγχε ν' ἀνοίξῃ ἦτο ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Λεμπέν—ὁ ἴδιος ποὺ τοὺς εἶχε βοηθήσῃ νὰ μετακομίσουν τὰ πράγματα των εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος.

— Εἰσθε πολὺ ἀπασχολημένοι βέβαια, εἶπεν, ὅταν εἶδεν ὅλους τοὺς ἡθοποιούς μας νὰ ἐργάζονται δραστηριώτατα.

— Ἀπασχολημένοι; Δὲν λέτε καλύτερα πνιγμένοι στὴν ἐργασία! εἶπεν ἡ Μαργαρώ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ σιδερωμά της.

— Ἐρχόμουν, ξεύρετε, νὰ σας πῶ κατὶ τι πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς. Σήμερα τὸ πρωί, καθὼς ἐπερνοῦσα κοντὰ

στὰς παράγκες τῆς ἀγορᾶς, εἶδα μία χαρτόνα κρεμασμένη ἐπάνω σ' ἓνα ἀμάξι, σ' ἐνα... σὰν σπινάκι μὲ τροχούς... ποῦ ἐμένατε σεῖς προτῆτερα, ξεύρετε...

— Ναί, ναί, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα.

— Λοιπὸν, ἡ χαρτόνα ἐγραφε: Πωλεῖται.

Ἡ Γρατσιέλλα ἐσηκώθη βιαστικῶς ἀπὸ τὴν θέσιν της.

— Ἀ! εἶπε τὸ εἶδατε γραμμένο;

— Βέβαια! καὶ μάλιστα παρακάτω εἶχε, μὲ μικρὰ γράμματα: «Μετὰ τοῦ ἴππου». Ἐσκέφθη ὅτι αὐτὸ σὰς ἐνδιέφερε. Καὶ δι' αὐτὸ ἔλαβε τὴν τόλμην...

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, εἶπε ἡ Γρατσιέλλα, μᾶς ἐνδιέφερε, λέει!... Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστοῦμεν παραπολύ.

Ἡ Γρατσιέλλα ἐκλείετο τὸ βιβλίον, ὅπου ἐξανηλετοῦσε τὸν ρόλον της, ἐσυμβουλευθῇ μὲ τὸ βλέμμα τὸν γέρο-παπποῦ της, ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως, καὶ κατέβη, τέσσαρα τέσσαρα, τὰ σκαλιά τῆς σοφίτας. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὴν γνωμὴν τοῦ κ. Λεμπέν, ἔτρεξεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ

Χρυσοῦ Λέοντος, καὶ συνδιελέχθη διὰ μακρῶν μὲ τὸν ὑπηρέτην τοῦ σταύλου, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην καλωσύνην τοὺς εἶχε φιλοξενήσῃ τὴν νύκτα τῆς φυγῆς των ὅστερα, ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τοὺς φίλους της, καὶ ἐπερίμεναν, ἕως τὸ βράδυ, μὲ αγωνίαν, τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπεσταλμένου της.

Ἦτον ἀργά, ὅταν ἐπέστρεψεν αὐτός, διότι δὲν ἤδυνήθη ν' ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸν σταῦλον παρὰ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ «Θεατρίδιον τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος» εἶχεν ἀργίαν, καὶ οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἐπερίμεναν τὸν ἐντολοδόχον των καθισμένοι εἰς ἓνα πάγκον, ὅπισθεν τοῦ βιβλιοπωλείου τοῦ κ. Λεμπέν.

Τέλος τὸν εἶδαν νὰ φανῇ.

— Νά, τί ἔκαμα! εἶπε. Ἀμα ἔφαθα ἐκεῖ κάτω, βλέπω κατὶ ἀνθρώπους, μὲ κατὶ μούτρα... «Ἀ! εἶπα, αὐτοὶ ἐδῶ ἔχουνε νὰ φᾶνε κρέας, μέρες καὶ

«Ἡ Μαργαρώ ἐσίδεον...» (Σελ. 373, στήλ. β'.)

μέρες!... Εἶνε φόβος μὴ με χάσουν κ' ἐμένα!» Πηγαίνω κοντὰ καὶ τοὺς λέω, κάμνοντας τὸν κουτό:

— Πᾶς νὰ πῇ, θέλετε νὰ πωλήσετε τὸ ρημάδι σας;

— Ρημάδι! κ' ἂν εἶνε ρημάδι, βέβαια δὲν εἶσαι σὺ ποῦ θὰ τ' ἀγοράσῃς! μου ἀπαντᾷ μὴ χοντρογυναῖκα, μ' ἓνα ὕφος μουρμούρικον.

— Ποῖος ξέρε; ... τῆς λέω, μπορεῖ καὶ νὰ συμφωνήσωμε, ἂν το δίνετε σὲ λογικὴ τιμὴ...

Τὸ θέλεις καὶ τοῦ λόγου σου; — Ἀμμή πῶς;... Γιὰ κανένα τραπέζι τὸ θέλω;

— Μὴν το θές, γιὰ νὰ το μεταπολήσῃς σὲ κανένα γέρο μὲ κατὶ μυζήρικον...

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

